

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

å holde sabbatsdagen hellig, men i mine spesielt formildende omstendigheter er det greit, bare denne ene gangen, om jeg ikke gjør det.» Han sier imidlertid at hele livet hans har vært en uendelig rekke av formildende omstendigheter, og hadde han krysset grensen bare én gang, ville det ha vært mye lettere å krysse den igjen neste gang noe dukket opp som var så krevende og avgjørende. Han lærte at det er lettere å holde budene hele tiden enn det er å holde dem 98 prosent av tiden.¹³

Mine kjære brødre, måtte vi bli fylt med takknemlighet for *retten* til å velge, påta oss *ansvaret* for å velge og alltid være bevisste på *resultatene* av våre valg. Som prestedømsbærere kan vi alle kvalifisere oss til vår himmelske Faders veiledende innflytelse hvis vi tar veloverveide og riktige valg. Vi deltar i vår Herre Jesu Kristi verk. Vi, i likhet med andre i tidligere tider, har svart ja til hans kall. Vi går hans ærend. Vi skal lykkes med den høytidelige forpliktelse: «Vær rene, dere som bærer Herrens kar.»¹⁴ Det er min høytidelige og ydmyke bønn at det må bli slik, i Jesu Kristi, vår Mesters navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – David O. McKay* (2003), 208.
2. 2 Nephi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2 Nephi 28:21.
5. 2 Nephi 28:22.
6. 2 Nephi 28:21.
7. Tilpasset fra Lewis Carroll: *Alice i eventyrland* (1898), 89.
8. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 294.
9. 1 Korinterbrev 10:13.
10. Jesaja 1:18.
11. Lære og pakter 58:42.
12. 5. Mosebok 5:32-33.
13. Se Clayton M. Christensen: «Decisions for Which I've Been Grateful» (andakt ved Brigham Young University – Idaho devotional, 8. juni 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Jesaja 52:11.

Sett din lit til Gud, og skrid til verket

Dere viser tillit til ham når dere lytter i den hensikt å lære, omvende dere og så gå og gjøre hva han enn ber dere om.

Mine kjære brødre og søstre, det er en ære å få tale til dere på denne sabbatsdagen. Det er med ydmykhet jeg taler til millioner av siste-dagers-hellige og våre venner over hele verden. Som forberedelse til denne hellige anledning, ba og grunnet jeg for å bli klar over deres personlige behov og hvilket budskap Herren ville at jeg skulle gi.

Deres behov er store og mangeartede. Hver av dere er et unikt Guds barn. Gud kjenner dere personlig. Han sender budskap med oppmuntring, korrigerende og veiledning tilpasset dere og deres behov.

For å finne ut hva Gud ville at jeg skulle tilføye på denne konferansen, leste jeg budskap fra hans tjenere i Skriftene og på tidligere konferanser. Jeg fikk et svar på min bønn da jeg leste Almas ord, en stor Herrens tjener i Mormons bok:

«Om jeg var en engel og kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, så jeg kunne gå ut og tale med Guds basun, med en røst som kunne ryste jorden, og rope omvendelse til alle mennesker!

Ja, som med en tordenrøst ville jeg forkynne omvendelse og forløsningens plan for enhver sjel, så de skulle omvende seg og komme til vår Gud, så det ikke mer kunne være noen sorg på hele jordens overflate.

Men se, jeg er et menneske og syndet ved å ønske dette, for jeg burde være tilfreds med det Herren har tilmålt meg.»¹

Så fant jeg i Almas ettertanke den veiledning jeg hadde bedt om: «For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk, ja, om alt han i sin visdom anser det tjenlig for dem å ha. Derfor forstår vi at Herren gir råd i visdom ifølge det som er rettferdig og sant.»²

Da jeg leste dette budskapet fra en Guds tjener, ble mitt ærende i dag klart. Gud sender budskap og bemyndigede budbringere til sine barn. Jeg skal bygge opp nok tillit til Gud og hans tjenere til at vi vil gå ut og adlyde hans råd. Han ønsker dette fordi han er glad i oss og vil at vi skal være lykkelige. Han vet at manglende tillit til ham medfører sorg.

Denne mangelen på tillit har bragt sorg til vår himmelske Faders barn siden før verden ble skapt. Vi vet gjennom Guds åpenbaringer til profeten Joseph Smith at mange av våre brødre og søstre i den førjordiske verden forkastet den plan for vårt jordeliv som ble fremlagt av vår himmelske Fader og hans eldste Sønn, Jehova.³

Vi kjenner ikke alle grunnene til at Lucifer lyktes i så stor grad med dette opprøret. Én grunn er imidlertid klar. De som mistet velsignelsen ved å komme inn i jordelivet, manglet tilstrekkelig tillit til Gud til å unngå evig elendighet.

Dette sørgelige mønster av manglende tillit til Gud har vedvart siden skapelsen. Jeg skal være forsiktig med å gi eksempler fra Guds barns liv, ettersom jeg ikke kjenner alle årsakene til at de ikke har nok tro til å stole på ham. Mange av dere har studert de kritiske øyeblikkene i deres liv.

Jonas forkastet for eksempel ikke bare Herrens befaling om å dra til Ninive, men gikk i motsatt retning. Na'aman stolte ikke på instruksjonen fra Herrens profet om å bade i en elv slik at Herren kunne helbrede hans spedalskhet, fordi han følte at denne enkle oppgaven var under hans verdighet.

Frelseren ba Peter forlate båtens sikkerhet og gå til ham på vannet. Vi føler med ham og ser vårt eget behov for større tillit til Gud når vi hører beretningen:

«Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen.

Da disiplene fikk se ham der han gikk på sjøen, ble de slått av skrekk og sa: Det er et spøkelse! Og de skrek av redsel.

Men Jesus talte straks til dem og sa: Vær ved godt mot, det er meg. Frykt ikke!

Da svarte Peter ham og sa: Herre,

er det deg, da byd meg å komme til deg på vannet!

Han sa: Kom! Og Peter steg ut av båten og gikk bortover vannet mot Jesus.

Men da han så det veldige uværet, ble han redd, og begynte å synke. Da ropte han: Herre, frels meg!

Jesus rakte straks hånden ut og grep tak i ham, og han sa til ham: Du lite troende! Hvorfor tvilte du?⁴

Vi kan finne oppmuntring i det faktum at Peter lærte å stole nok på Herren til å holde seg trofast i sin

tjeneste helt til sin martyrdød.

Den unge Nephi i Mormons bok vekker et ønske i oss om å utvikle tillit til Herren og adlyde hans bud, uansett hvor vanskelige de kan virke for oss. Nephi sto overfor fare og mulig død da han uttalte denne tillitserklæring som vi kan og må føle i vårt eget hjerte: «Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han bereder en vei for dem, så de kan utføre det han befaler dem.»⁵

En slik tillit kommer av å kjenne Gud. Mer enn noe annet folk på jorden har vi, gjennom de strålende begivenheter ved evangeliets gjengivelse, følt den fred som Herren tilbød sitt folk med ordene «Hold opp, og kjenn at jeg er Gud!»⁶ Mitt hjerte er fylt av takknemlighet for det Gud har åpenbart om seg selv så vi kan stole på ham.

For meg begynte det i 1820 med en ung gutt i et skogholt på en gård i delstaten New York. Gutten, Joseph Smith jr., gikk inn blant trærne for å finne et avsondret sted. Han knelte for å be, i full tillit til at Gud ville besvare hans bønn om å få vite hva han skulle gjøre for å bli rensset og frelst ved Jesu Kristi forsoning.⁷

Hver gang jeg leser denne beretningen blir min tillit til Gud og hans tjenere større:

«Jeg så en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg.

Den var knapt kommet til syne før jeg oppdaget at jeg var befridd fra den fiende som hadde holdt meg bundet. Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa, idet han pekte på den annen: *«Dette er min elskede Sønn. Hør ham!»*⁸

Faderen åpenbarte for oss at han lever, at Jesus Kristus er hans elskede Sønn og at han elsket oss nok til å sende denne Sønnen for å frelse oss som er hans barn. Og fordi jeg har et vitnesbyrd om at han kalte denne ulærde gutten som apostel og profet, stoler jeg på hans apostler og profeter i dag og dem som de kaller til å tjene Gud.

Denne tilliten har vært til velsignelse for meg og min familie. For mange år siden hørte jeg president

Ezra Taft Benson tale på en konferanse som denne. Han rådet oss til å gjøre alt vi kunne for å kvitte oss med gjeld og holde oss gjeldfrie. Han nevnte pantelån på hus. Han sa at det kanskje ikke var mulig, men det ville være best om vi kunne betale ned all vår pantegjeld.⁹

Etter møtet spurte jeg min hustru: «Tror du det er mulig at vi kan klare det?» Først kunne vi ikke det. Men samme kveld kom jeg til å tenke på en eiendom vi hadde i en annen delstat. I mange år hadde vi uten hell prøvd å selge den.

Men fordi vi stolte på Gud og noen ord fra hans tjeneres budskap, tok vi

mandag morgen en telefon til mannen i San Francisco som skulle selge eiendommen vår. Jeg hadde ringt ham noen uker før, og han sa den gangen: «Ingen har vist interesse for eiendommen din på mange år.»

Men mandagen etter konferansen fikk jeg et svar som til denne dag styrker min tillit til Gud og hans tjenere.

Mannen i telefonen sa: «Så pussig at du ringer. Det kom en mann innom i dag og spurte om han kunne kjøpe eiendommen din.» Forbauset spurte jeg: «Hvor mye var han villig til å betale?» Det var noen få dollar mer enn vi hadde i pantegjeld.

Noen vil kanskje si at dette bare var

en tilfældighet. Men pantelånet vårt ble nedbetalt. Og familien vår lytter fremdeles etter ord i en profets budskap som kan være sendt for å hjelpe oss å finne den trygghet og fred som Gud ønsker for oss.

En slik tillit til Gud kan være til velsignelse både for lokalsamfunn og familier. Jeg vokste opp i en liten by i New Jersey. I grenen vår var det mindre enn 20 medlemmer som deltok regelmessig.

Blant dem var det en kvinne – en eldre og svært ydmyk konvertitt til Kirken. Hun var immigrant og hadde en utpreget norsk aksent. Hun var det eneste medlemmet av Kirken i sin familie, og det eneste medlemmet av Kirken i byen der hun bodde.

Gjennom min far, som var grens-president, kalte Herren henne som president for grenens Hjelpeforening. Hun hadde ingen håndbok med instruksjoner. Ingen andre medlemmer av Kirken bodde i nærheten. Hun visste bare at Herren brydde seg om de trengende, og hun hadde ordene i Hjelpeforeningens motto: «Nestekjærlighet svikter aldri.»

Det var midt i det vi nå kaller den store depresjonen. Mange tusen var arbeidsledige og hjemløse. Hun følte at hun gikk i Herrens ærend da hun ba sine naboer om gamle klær. Hun vasket og presset klærne og la dem i pappesker på verandaen bak huset sitt. Når menn uten penger trengte klær og spurte naboene om hjelp, sa de: «Gå til det huset nede i gaten. Det bor en mormonkvinne der som vil gi deg det du trenger.»

Herren styrte ikke byen, men han forandret en del av den til det bedre. Han kalte en liten kvinne – alene – som stolte nok på ham til å finne ut hva han ville at hun skulle gjøre, og så gjøre det. På grunn av sin tillit til Herren klarte hun å hjelpe hundrevis

av vår himmelske Faders trengende barn i denne byen.

Denne samme tilliten til Gud kan velsigne nasjoner. Jeg har erfart at vi kan stole på at Gud vil oppfylle Almas løfte: «For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk, ja, om alt han i sin visdom anser det tjenlig for dem å ha.»¹⁰

Gud regjerer ikke i nasjonene, men han bryr seg om dem. Han kan og vil sette personer i innflytelsesrike stillinger som ønsker det beste for folket, og som stoler på Herren.¹¹

Jeg har sett det på mine reiser over hele verden. I en by med over 10 millioner innbyggere talte jeg til mange tusen siste-dagers-hellige som var forsamlet til konferanse. Den fant sted på en stor sportsarena.

Før møtet begynte, la jeg merke til en kjekk ung mann som satt på forreste rad. Han var omgitt av andre som, i likhet med ham, var bedre kledd enn de fleste andre rundt seg. Jeg spurte generalautoriteten ved siden av meg hvem disse mennene var. Han hvisket at det var byens borgermester og hans medarbeidere.

Da jeg gikk til bilen etter møtet, overrasket det meg at borgermesteren ventet for å hilse på meg, flankert av sine medarbeidere. Han kom mot meg, rakte ut hånden og sa: «Takk for at du kom til byen vår og landet vårt. Vi er takknemlige for det dere gjør for å bygge opp medlemmene deres. Med slike mennesker og slike familier kan vi skape den harmoni og den velstand vi ønsker for vårt folk.»

Jeg skjønnte da at han var en av de ærlige av hjertet som Gud hadde gitt en maktposisjon blant sine barn. Vi er en liten minoritet blant denne store byens og nasjonens innbyggere. Borgermesteren visste lite om vår lære, og kjente få av våre medlemmer. Likevel

hadde Gud sendt ham budskapet at siste-dagers-hellige, under pakt om å stole på Gud og hans bemyndigede tjenere, ville bli et fyrtårn for hans folk.

Jeg kjenner de Guds tjenere som taler til dere på denne konferansen. De er kalt av Gud til å gi budskap til hans barn. Herren har sagt om dem: «Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg unnskylder meg ikke, og selv om himlene og jorden forgår, skal mitt ord ikke forgå, men alt skal bli oppfylt, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.»¹²

Dere viser tillit til ham når dere lytter i den hensikt å lære, omvende dere og så gå og gjøre hva han enn ber dere om. Hvis dere stoler nok på Gud til å lytte etter hans budskap i hver eneste tale, sang og bønn på denne konferansen, vil dere finne det. Hvis dere så går og gjør det han ønsker at dere skal gjøre, vil deres tillit til ham vokse og med tiden vil dere bli overveldet av takknemlighet over at han har begynt å stole på dere.

Jeg vitner om at Gud taler i dag gjennom sine utvalgte tjenere i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Thomas S. Monson er Guds profet. Vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus lever og elsker oss. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:1-3.
2. Alma 29:8.
3. Se Lære og pakter 29:36-37; Abraham 3:27-28.
4. Matteus 14:25-31.
5. 1 Nephi 3:7.
6. Salmene 46:10.
7. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 28.
8. Joseph Smith – Historie 1:16-17.
9. Se for eksempel Ezra Taft Benson, «Prepare for the Days of Tribulation», *Ensign*, nov. 1980, 33.
10. Alma 29:8.
11. Se 2 Krønikebok 36:22-23; Esra 1:1-3; Jesaja 45:1, 13.
12. Lære og pakter 1:38.